

Слово її доля...

...Погляд зупинився на чистому аркуші паперу - й рука мимоволі потяглась за ручкою. Думки лягали рядками на паперову білизну. І ніби не було дня, вщент наповненого домашніми турботами, відступила втрома. Слово за словом вплітала в канву чергової розповіді, вимальовуючи образ. Слово. Воно стало її життям, її долею. Адже майже 40 років віддала журналістиці, з яких понад 35 - роботі в районній газеті «Сарненські новини», відома не лише на Сарненщині журналістка Раїса Бричкова. І ось уже поважний ювілей постукав у двері. Аж не віриться, що ця тендітна, жвава, з іскристим вогником у зелених очах жінка переступила шістдесятирічний рубіж. Та рокам усе ж не вдалось накласти відбиток на її лице, а головне - душу: все така ж енергійна, завжди кудись поспішає, того привітає, з тим погомонить, на хвильку забіжить до героя своєї розповіді. А вдома... її руки звикли не тільки ручку тримати, а й молоток, лопату...

«Вплела осінь і в моє волосся заплоч дорогоцінну, горить воно полум'ям тепер. Як кленів багрянець запізнілий. Стою, мов свічка. А навкруги така чудова нічка». Її слово іде з душі, зігрите серцем, бо має талант від Бога, не розтрачений з роками, а відшліфований досвідом, і слово іскриться, виграє, мов той перл дорогоцінний. А як думаєте, легко працювати в районному часописі? Щодня жити життям тих, про кого пишеш, бути і дояркою, і вчителем, і... Пройти й проїхати сотні кілометрів доріг, що ведуть у населені пункти краю, де черпала теми для своїх статей, замальовок, інформацій...

У творчому доробку Раїси Степанівни матеріали на злободенні теми, правового, соціального характеру, розповіді про людей праці, складної долі, нариси. І в кожному з них - часточка її душі. Ніби не пером, а пензлем на полотні вимальовувала той чи інший образ. Тому й байдужих до її творінь, мабуть, не знайдеш. Не в одного защеміло в грудях, а на очі навернулася сльоза, коли читав розповіді про воїнів-афганців Сарненщини, які не повернулися до рідних домівок. Її материнське серце співпереживало горю жінок, які втратили в тій безглуздій афганській війні найдорожче - свою кровиночку, свого сина, бувало, і єдиного.«... Позаду залишилось все. Та ніколи не згладиться пам'ять і біль втрати, ніби повінчані між собою. Коротке життя воїна освітило нас світлом великої любові й вічного материнського горя та скорботи. Ні років хода монолітна, ні спокою окрилена путь не зітруть святе заповітне, що люди в душі бережуть, що мати леліє в надії безсонних ночей». Коротке життя, та пам'ять - вічна.

І от минулого року у світ вийшла книга Раїси Бричкової «Сину, ангеле мій...» про одинадцять юнаків Сарненщини, які полягли в далекому Афганістані. «Вдячну справу зробила журналістка, - пише в передмові Леонід Куліш, член Національної спілки письменників України, лауреат літературної премії ім. Володимира Кобилянського. - Пам'ять - живий відбиток минулого.

Немає більшої сили, немає ґрунту родючішого для розквіту нації, як пам'ять - зрілий, безперервний зв'язок одного покоління з іншим, минулого з сьогоденням, грядущими часами». І найкращою нагородою автору були щирі подяки від побратимів, рідних і близьких загиблих воїнів. А президія Української спілки ветеранів Афганістану нагородила Раїсу Бричкову медаллю «За громадянську мужність». І цю високу нагороду журналістці вручили під час мітингу з нагоди Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав на рівні з ветеранами-афганцями. Можливо, тому й зникла, й розгубилась, адже стояти поруч з тими, хто пройшов стежками бойових дій, було і почесно, і якимось по-особливому урочисто й хвилююче. І зрадлива сльоза забриніла в очах: «Мені за що?!». Саме за громадянську мужність, за щирі правду, болючу, але потрібну для майбутніх поколінь. Щоб знали, не забували страшні сторінки нашої історії.

До слова, у скарбничці Раїси Бричкової є нагорода Всеукраїнської організації «Жінки за майбутнє», яку їй вручила Валентина Довженко, грамота й цінний подарунок обласного управління МВС, які особисто презентував його колишній керівник, Герой України Анатолій Француз, численні подяки, грамоти, дипломи, вона - призер

Всеукраїнського конкурсу «Кращий казначей України». Багато років поспіль і нині, коли вже на заслуженому відпочинку, стає переможцем у конкурсах з висвітлення червонохрестівської тематики. Хіба все перелічиш?

- Звичайно, це стимулює, допомагає відчутти себе потрібною людям, але, вважаю, найвища нагорода - любов читачів, їх увага й підтримка, - каже ювілярка.

А в тому, що все це вона має, переконалась особисто, довгий час працюючи разом. Адже саме Раїсу Степанівну запрошували для висвітлення багатьох заходів, саме її шукали, коли виникала тяжка ситуація в житті. А який пиріг, що міг би прикрасити найвибагливіший святковий стіл, принесла саме їй у день професійного свята директор КППГХ «Зоря» Любов Руденко! Та творча робота - то не тільки відзнаки й визнання. Як хвилювалась, як боліла душа, коли закрадалась прикра помилка, коли її гостре влучне слово комусь було не до вподоби, бо викривало негативні явища в нашому суспільстві.

Що й казати, всього було на життєвому шляху. Доля частенько випробовувала на міцність. Довелося з юного віку йти життям без достатнього батьківського тепла й підтримки. Розуміла й маму, Євдокію Михайлівну, яка прагнула хоч і самотужки дати сину та доньці не тільки свою безмежну любов, а й гідну освіту. Ні на що не нарікала, а вчилась і наукам, і життю. Молодість бо завжди дивиться з оптимізмом у майбутнє, тож студентські роки у Львівському державному університеті закарбувались у пам'яті назавжди. А доля вела свою гру: то дарувала щастя, світила яким теплим сонечком, то лякала хмаркою, а то й бурю віщувала. От і сімейне життя дало тріщину. Не склалось. І донечка Оксана, єдина радість і втіха, також росла без батька... Тож поклавши на вівтар своє особисте життя, все без останку присвятила їй: щоб і вуз престижний закінчила, і правильною стежиною життям йшла. І донька не підвела, після закінчення Харківської юридичної академії стала гарним фахівцем, і людям поспішить допомогти і порадою, і конкретною справою.

«Літа так швидко пролетіли, втомуо вляглись упоперек долонь, сріблом оздобили тепло скронь, не летить, літа, як сполохані птиці. Зупиніться хоч води, попити з криниці... Присядьте на хвилину...». Літа, літа... От уже й не потрібно поспішати щодня на роботу в редакцію. Можна відпочити, перевести дух і писати, писати те, що просить душа, те, для чого, можливо, раніше не вистачало часу. І знову на папір лягають рядки, сплітають образки. У них - все пережите, все, що наболіло, чого нікому не скажеш, а паперу можна... Ці лаконічні, часто з філософським змістом, твори любила писати завжди. Та не відразу наважилась винести їх на суд читача. Що ж, це дуже сокровенне, те, що живе в тобі, і тільки ти розумієш його вагу та зміст. Усе ж наважилась - і недарма. Образки припали до душі багатьом любителям краснописьменства. Адже в них - життя неприкрите, неприкрашене, з усіма його складнощами. В них справжні почуття, щастя і біль втрати, тобто все, чим живе людина, що її найбільше турбує. Саме образки стали першою збіркою Раїси Бричкової «Розпалю вогнище із слів палких» (уривки з якої наведені вище). А її автор - бажаний гість мистецьких студій, навчальних закладів, колективів Сарненщини, де люблять і цінують рідне слово, вчать його відчувати, творити. Тож багатий досвід журналістської, літературної роботи із задоволенням передає молоді. До того ж, учні НВК «Школа-колегіум ім. Т. Шевченка» м. Сарни, члени Малої академії наук Тарас Бубнов і Тетяна Супрунець свого часу за творчістю журналістики написали і успішно захистили в Рівному наукові роботи...

І сьогодні вітаючи колегу зі славним ювілеєм, хочемо побажати перш за все міцного здоров'я, довгих років життя, щастя, успіхів і головне - не полишати перо, нехай творчість приносить тільки радість і задоволення. Щиро вдячні за багаторічну працю, за безвідмовність і терпіння. Адже завдяки і Вашій самовідданій роботі «районка» здобувала визнання і повагу читачів, стала кращою в державі. Тож з роси і води Вам, шановна Раїсо Степанівно!

С. Ляшко

